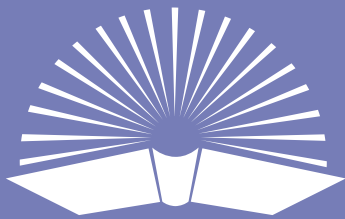

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
פקודי

myshliach.net

פקודי

מתורגם ללה"ק

בְּעִבּוּדַת הַיּוֹם הַשְּׁמִינִי לַמְּלוֹאִים, שֶׁהוּא הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן לְעִבּוּדְתוֹ הַסְּדִירָה שֶׁל הַמִּשְׁכָּן, מִשָּׁה מִצְוָה לְהִלְבִּישׁ אֶת הַכֹּהֲנִים: "וְאֵת בְּנֵי תִקְרִיב, וְהִלְבַּשְׁתָּ אוֹתָם כְּתֹנֶת". אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁלְּכֹהֲנִים הָיוּ אַרְבַּעַה בְּגָדֵי כְּהֻנָּה: כְּתֹנֶת, מִכְּנָסִים, מַגְבַּעַת וְאַבְנֵט, וְהֵם הָיוּ מְחַיְבִים לְלַבֵּשׁ אֶת אַרְבַּעֵתָם. מִדּוּעַ מִצְוֵינָת בַּפְּסוּק רַק הַכְּתֹנֶת?

יֵתֵר עַל כֵּן: בַּפְּרָשַׁת תְּצַוֶּה, כְּאֲשֶׁר מוֹפְיָעִים הַצּוּוּיִים עַל שִׁבְעַת יְמֵי הַמְּלוֹאִים, מִצְוֵינִים הַבְּגָדִים הָאֲחֵרִים: "וְאֵת בְּנֵי תִקְרִיב, וְהִלְבַּשְׁתָּם כְּתֹנֶת, וְחִגְרַת אוֹתָם אַבְנֵט... וְחִבַּשְׁתָּ לָהֶם מַגְבַּעוֹת".

רַש"י אֵינוֹ מֵתַעַכֵּב עַל פְּסוּק זֶה בַּפְּרוּשׁוֹ, כִּי הוּא לוֹמֵד אֶת הַפְּסוּקִים כַּפְּשׁוּטָם. בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמְּלוֹאִים מִשָּׁה אֶכֶן הִלְבִּישׁ לְכֹהֲנִים אֶת כָּל בְּגָדֵיהֶם, וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, יוֹם הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן, הוּא הִלְבִּישׁ לָהֶם רַק אֶת הַכְּתֹנֶת, וְאֵלוֹ אֶת יֵתֵר הַבְּגָדִים הֵם כִּבְר לְבָשׁוּ בְּעֶצְמָם.

בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמְּלוֹאִים, שֶׁהֵם יְמֵי הַהֲכָנָה לְקִרְאֵת הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן, בְּצַע מִשָּׁה אֶת כָּל הָעִבּוּדוֹת, רַק הוּא הָיָה אֹז בְּדִרְגַת פּוֹהֵן בְּשִׁלְמוֹת. וְאֵלוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי הִגִּיעוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו לְדִרְגַת כְּהֻנָּה. בַּיּוֹם זֶה הֵם כִּבְר יָכְלוּ לְעַבֵּד בַּמִּשְׁכָּן, וְאֶכֶן הֵם בְּצַעוּ חֵלֶק מֵהָעִבּוּדוֹת.

כָּל שְׂמוֹנֵת הַיָּמִים הָיוּ יְמֵי חֲנוּךְ הַמִּשְׁכָּן. יֵשׁ חֲנוּךְ שֶׁהוּא רַק הַכְּנָה,

הַכָּשֶׁר לְקִרְאָת הָעֵתִיד. כְּמוֹ חֲנוּכּוֹ שֶׁל יֶלֶד קֶטָן, שְׂעֵדִין לֹא חָיֵב בְּמִצְוֹת, אִךְ הוֹרִיז מְחַנְכִים אוֹתוֹ לְכַף כַּדֵי שְׂיִתְרָגֵל לְנֶהֱג בְּדֶרֶךְ זֶה. שְׁבַעַת יָמֵי הַמְּלוֹאִים הֵם יָמֵי חֲנוּף לְצִרְף הַרְגֵל, הַכְּנָה לְקִרְאָת הָעֵתִיד. בְּיָמֵים אֵלּוּ הַכּוֹהֲנִים עֲדִין לֹא הָיוּ מְחַיְבִים בְּעִבּוּדַת הַמִּשְׁכָּן, הֵם רַק הִתְכוּוֹנְנוּ וְנִעְרְכוּ לְקִרְאָת הַחַיּוֹב שְׂיִחּוֹל עֲלֵיהֶם בְּעֵתִיד. לָכֵן בְּזִמְנָן זֶה לֹא הָיוּ מְסַגְּלִים לְעִבּוֹד בְּעִצְמָם, כָּל הַמְּלָאכּוֹת הַתְּבַצְעוּ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה, וְהוּא הִלְבִּישָׁם בְּבִגְדֵי הַכֹּהֲנָה.

לְעֵמֶת זֹאת הַיּוֹם הַשְּׂמִינִי, יוֹם הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן, הוּא סוּג אַחַר שֶׁל חֲנוּף. זֶהוּ חֲנוּף מְלִשׁוֹן הַתְּחִלָּה. הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בּוֹ הִתְחִילוּ לְפַעַל מִתּוֹךְ חוּבָה. כְּמוֹ 'חֲנֻפַת הַמִּזְבֵּחַ', שֶׁהוּא הַתְּחִלַּת הַהִקְרָבָה בַּמִּזְבֵּחַ הַחֲדָשׁ. בַּיּוֹם הַשְּׂמִינִי כָּבֵר הָיוּ חַיְבִים בְּעִבּוּדָה, וְהָיוּ מְסַגְּלִים לְעִשׂוֹת אֶת הַפְּעֻלוֹת בְּעִצְמָם. וְאִכָּן לְבָשׂוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם בְּכוֹחוֹת עִצְמָם, וְרַק אֶת הַכְּתָנֶת, שֶׁהִיא הַבְּגָד הַחֲשׂוֹב בְּיוֹתֵר, הִלְבִּישׁ לָהֶם מֹשֶׁה.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק כו עמ' 288-293)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

פקודי

לקו"ש חלק ג' ע' 186 ואילך
מתורגם ללה"ק

שתי נקודות בשבוע אחד.

מזה מובן, שהפרשיות ויקהל ופקודי – אפילו בשנים שקוראים אותן יחד – כוללות שתי נקודות נפרדות. אף שבשתי הפרשיות מדובר על עשיית המשכן וכליו (בפרשיות תרומה ותצוה מדובר על ציווי הקב"ה לעשות את המשכן וכליו, ובפרשיות ויקהל ופקודי מדובר על עשיית המשכן וכליו כפי שעשו אותם בני ישראל כאן למטה)², כוללים הם שתי נקודות שונות (כשם שפרשיות תרומה ותצוה, שפשוט הוא שמבטאים שתי נקודות שונות – משום שקוראים אותן בכל שנה בנפרד – אף שדנות שתיהן באותו ענין, ציווי על עשיית המשכן וכו').

ב. ההבדל בין תוכן פ' ויקהל ותוכן פ' פקודי הוא: בפ' ויקהל מסופר שמשה הקהיל את בני ישראל ומסר להם את ציווי הקב"ה לעשיית המשכן

א. ככל הענינים שבתורה, גם חלוקת הפרשיות אינן בדרך מקרה ח"ו כי אם בדיוק ובכוונה, כלומר, שלכל פרשה יש את הנקודה המיוחדת לה (לא בגלל הכמות הגדולה היו צריכים לחלק את התורה לפרשיות. גם שם של כל פרשה אינו משום שהפרשה מתחילה בתיבה זו, אלא להיפך – בשם מרומז התוכן של נקודת הפרשה ולכן תיבה זו היא ראש ותחלת הפרשה).

זהו הנאמר בזהר¹ שישנם ג"ן (53) סדרים דאורייתא. הרי מובן שמספר ג"ן הפרשיות של תורה הוא מדוייק לכל שנה, גם בשנים בהן פרשיות מסויימות נקראות ביחד. כי חלוקת הפרשיות היא מצד עניניהם השונים, שכל פרשה יש לה את הנקודה המיוחדת לה, אלא – פעמים קוראים כל נקודה בשבוע אחר, ופעמים, כששתי פרשיות מחוברות, נקראות

פקודי.

כי גם באותם אופנים ש"הזמנה מילתא היא"⁵ (שההכנה עצמה דבר הוא), הרי ידוע⁶, שהמשכת האלקות על ידי שקובעים ומכינים דבר גשמי לשם מצוה אינה בערך להמשכה שבאה על ידי קיום המצוה בפועל; וביחוד בענין בניית והכנת המשכן עד שנמשחים בשמן המשחה (או על ידי עבודה)⁷, הרי ודאי שהגילוי מלמעלה על ידי הזמנה והכנה אינו בערך כלל להמשכה וגילוי אלקות שבפ' פקודי, שהיתה שם כבר משיחה ועבודה.

ואלו הם הנקודות של ארבע הפרשיות בנוגע למשכן וכליו⁸: בפ' תרומה ותצוה מדובר על ציווי הקדוש ברוך הוא על המשכן וכליו – האתערותא דלעילא שלפני האתערותא דלתתא ונתינת כח לה (אלא שבזה עצמו ישנן שתי נקודות, הציווי על עשיית המשכן וכליו – בפרשת תרומה והציווי על עשיית בגדי כהונה – בפרשת תצוה)⁹; בפ' ויקהל מדובר בציווי משה לישראל ובקיום הציווי – עבודת הנבראים ואתערותא דלתתא

וכליו, ובני ישראל עשו כפי ציווי הקב"ה. פ' פקודי מספרת על החשבון שערך משה מכל נדבות המשכן, זהב וכסף וגו' ולאיוזה מטרה השתמשו בהם; כיצד משחו את המשכן והכלים בשמן המשחה, כיצד הקריבו שם קרבנות, ואיך פעל הדבר את ההמשכה מלמעלה – "וכבוד הוי' מלא את המשכן"³.

כלומר שנקודת פ' ויקהל היא עבודת הנבראים, בני ישראל בנו את המשכן בממונם, בגופם ובנפשם. בממונם: י"ג (ט"ו) דברים שנדבו; בגופם: הטרחה בגוף לבנות המשכן וכו'; בנפשם: ה"נשאו לבו, נדבה רוחו, חכמת לב" שהשתמשו בהם. אבל ככלות הכל אין זה אלא עבודת הנבראים – החידוש והנקודה של פ' פקודי היא ההמשכה מלמעלה, "וכבוד הוי' מלא את המשכן"⁴.

ואף שגם העשייה והעבודה שמדובר בפ' ויקהל המשיכה גילוי אלקות מלמעלה – כי כל עבודה הרי מעוררת המשכה מלמעלה – אבל אותה המשכה של פ' ויקהל אין לה יחס כלל לגבי גילוי האלקות של "וכבוד הוי' מלא את המשכן" שנמשך על ידי העבודה של שמן המשחה ועבודת הקרבנות שבפ'

דלתתא¹⁰.

ה. הוראה נוספת יש בחיבור פ' ויקהל עם פ' פקודי: בין ציווי הקב"ה למשה על עשיית המשכן וכליו (בפ' תרומה ותצוה) והציווי של משה לבני ישראל על עשיית המשכן וכליו ועשייתם זאת בפועל (בפ' ויקהל ופקודי) – עלול לפעמים להיות דבר שמפסיק ומפריע – העניינים המסופרים בפ' תשא¹³. אך כאשר הציווי יורד למטה על ידי משה רבינו (בפ' ויקהל), נעשה מיד בפועל המשכן וגמר ההמשכה (חיבור ויקהל-פקודי).

ברוב השנים קוראים שתי הפרשיות ביחד – "ואזלינן בתר רובא". אפילו בעת שהיצר הרע מתערב והדבר מתעכב עוד כמה ימים, אין שום ענין אחר באמצע – והרי לא ידח ממנו נדח, ומיד שהענין מתגלה על ידי משה רבינו "ואתפשטותי דמשה בכל דרא ודרא"¹⁴, בודאי יתקיים הענין בפועל. בציווי משה לישראל הרי הציווי עצמו הוא כבר גם הבטחה¹⁵, והענין בודאי יתקיים, כלומר שבודאי תהיה עבודת בני ישראל, ובודאי תביא את וכבוד הוי' מלא את המשכן¹⁶.

(משיחת ש"פ ויק"פ תשכ"ב)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

ג. אלא שאף על פי שהמשכה של פ' ויקהל אין לה כל ערך להמשכה שבפ' פקודי – בכל זאת קוראים ברוב השנים את שתי הפרשיות ביחד, כי כשאין די זמן, יש להזדרז, ולהשיג בשבוע אחד, את מה שנדרש עבורו שבועיים.

אין פירוש הדבר, שיש לצאת מהזמן, שכן כל ענין המשכן ומקדש הרי הוא "דירה בתחתונים" בתוך זמן ומקום; אלא שהכוונה היא שבזמן עצמו לא יהיו מוגבלים כל כך – בזמן עצמו תורגש ההשפעה שלמעלה מהזמן¹¹.

ד. השפעת "למעלה מן הזמן" בתוך הזמן, חיבור של מעלה עם מטה, מתבטא גם בחיבור שתי הפרשיות ויקהל ופקודי. הנקודה של ויקהל היא עבודת הנבראים, והנקודה של פקודי היא המשכה מלמעלה, והחידוש בזה, שצריך לחבר את שניהם יחדיו. זוהי הקדמה והכנה לגילוי של לעתיד, שיהיה "ושמתי כדכד, כדין וכדין"¹².

(משיחת ש"פ ויק"פ תשכ"א)

הסדר בפרשיות התורה לא בחינם נקבע. לכל פרשייה יש עניין משלה, שלכן היא מתחלה בקטע מסויים בתורה, ובקטע מסויים מסתיימת. חרף זאת, ישנן פרשיות שלעיתים נקראות בנפרד (כמו בשנה מעוברת - כמו השנה) ולעיתים נקראות כל אחת בנפרד. פרשיית ויקהל פקודי היא הדוגמא הכי טובה לכך.

התמיהה:

ומה ההסבר בזה? אם לשניהן יש את אותו עניין שיקראו תמיד ביחד, ואם ענייניהן שונות - מה פשר הפעם כן מחליטים לאגד אותן, ודווקא אותן ולא פרשיות אחרות.

הפתרון:

לזה יש להקדים ולהסביר קודם את תוכן הפרשיות, ובגדול - החלוקה שבין עבודת הנבראים לעבודת הקב"ה שמגיעה מלמעלה.

פרשת ויקהל מדברת על זה שמשה הקהיל את בני ישראל וצווה אותם בכל העניינים שנוגעים להקמת המשכן ואין שעשו זאת בפועל. פרשת פקודי אמנם מדברת לאחר מכן כש"כבוד השם כבר מילא את המשכן" - והיינו יותר עניינים שמגיעים מלמעלה. לכן בדרך כלל הפרשיות נפרדות.

אולם לעתים כשאין זמן צריכים להזדרז ולהספיק את שניהם יחד, להראות שבעצם אין שום הבדל. וזה כל עניין המשכן - לאחד עליונים ותחתונים

השבט האינדיאני... אמר למבטיהם הסקרניים. "אוחח אבאאא" צחקו כולם באנחה, אבל ידעו שאין סיכוי לחלץ ממנו מילה לפני שיעשו מה שאמר. תוך חצי שעה ישבו כולם מפוג'מים על הספה בסלון המסודר (יחסית) ואמא מזגה לכולם כוסות תה מתוק. "אזזזז, שימו לב שימו לב" פתח אבא בדרמטיות, "אתם יודעים כמובן שפורים מתקרב בצעדי ענק, ואנחנו מתכוננים אליו בשיא המרץ...

אתמול התקשר אלי יהודי אחד שעובד באיזה מפעל גדול באזור של פרומוסקה. הוא חשב שאין שם יהודים אבל גילה שם כבר קבוצה גדולה של יהודים בין עובדי המפעל. הם מאוד מתקרבים ורוצים שאגיע אליהם כדי להסביר ולעזור כמה שאוכל כדי שיוכלו לארגן להם שם חיי קהילה יהודיים, שיוכלו לשמור תורה ומצוות.

המקום מרוחק מפרומוסקה מרחק טיסה של כמה שעות, ולכן..... היהודי הזה שברוך ה' לא חסר לו כסף, הציע לשלם לנו לכל המשפחה כרטיסים לשם, כדי שנוכל לסייע להם כמה שיותר מהר עוד לפני פורים!"

"ייוואוווווו!! איזה מגניב!!" התלהבו כולם, "אז מתי נוסעים? ולכמה זמן?" "התקיפו בשאלות, "כבר מחר בערב יש לנו טיסה.. כדי שנספיק לחזור לפרומוסקה לפני פורים..."

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

הסלון היה נראה אחרי קרב אינדיאנים סוער. תוצאה מהמסיבת פורים שנערכה בו. צמוד לקיר עמד שולחן ארוך שעליו שאריות של גזרי נייר וחומרי יצירה שונים. במרכז החדר שולחן עמוס בקערות ריקות למחצה של חטיפים עוגות ופירות, ומהתקרה השתלשלו פרצופים מחוייכים של ליצנים צבעוניים וכרזות שונות של פורים שמח מפוזרים על הקירות מסביב.

"ונהפוך ונהפוך ונהפוך ונהפוך... שניאור וחיוש ששעטו ברחבי הבית רכובים על בימבה ושרים בקולי קולות, היו ממש נראים אינדיאנים שיצאו מאותה מסיבה. מרוחים בצבעים שונים ולבושים בפרטי לבוש לא קשורים שיצאו משקית התחפושות.

"וואווו רואים שהייתה פה מסיבה מוצלחת!!" קרא אבא בתרועה כשנכנס הביתה וחיבק את האינדיאנים הקטנים שקפצו עליו.

"אתם יודעים מתי בפורים אסור שיהיה ונהפוכו? מה פירוש מי שקרא את המגילה למפרע לא יצא..?" הקטנים בהו בו, "חחח טוב, זה לא לגיל שלכם..." צחק אבא,

"אני רואה שאתם מלאי מרץ ואנרגיה למשימה הבאה והמיוחדת שלנו!!" הכריז בטון צופן סוד שהקפיץ את שאר הילדים מהחדרים.

"אאהה, כמה דקות כולם עוזרים לסדר את הסלון פיקס, מתארגנים לשינה ואז אגלה לכם את הסוד השמור של

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

מותר לקשור בשבת נעליים. כיוון שקשר שהוא זמני ולא חזק, כלומר שנפתח בקלות אפילו מעצמו, ושמייעד להפתח תוך פחות מ-24 שעות הוא לא נקרא קשר של קיימא ומותר בשבת.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מושקא בוטמן - קומבודיה
יהודית ליצמן - דרום קוריאה

מסירות נפש

על התוועדות מפחידה בחודש אדר (ב)

יהודי כמו הרבי הקודם, שגדל על ברכי מסירות הנפש כפי שהרחבנו בשבוע שעבר - ישבר או ירתע מכך.

הגיע יום ההתוועדות, וחסידי רבי'ם גדשו את בית הכנסת. היה ברור לכל מי שנכח במקום כי לא רק חסידים החפצים בשמיעת דברי תורה נמצאים בבית הכנסת בשעה זו. כולם הבינו שלא מעט שוטרי חרש ואנשי קגב"ה מפרטלים אף הם בין החסידים, וירשמו ויזכרו כל מילה שתצא מפיו של הרבי.

המשמעות כאן הייתה גורלית. לכל מילה שתצא מפיו של הרבי לאורך הדרך תהיה משמעות ארוכת טווח, ואיש לא פקפק בכך.

בהתוועדות קודש של הרבי שלנו, עשרות שנים אחרי, סיפר הרבי קצת על אותה התוועדות. "בתקופה ההיא ידע כבר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר שמסתכלים בעין לא טובה על פעולותיו בשטח הרבצת היהדות וסופרים את צעדיו", אמר הרבי. "ואף על פי כן הודיע שבדעתו לומר מאמר חסידות בבית הכנסת של ליובאוויטש, בלי להתחשב בסכנה שהייתה כרוכה בדבר..."

"כאשר אחד הגבאים בבית הכנסת ניסה להעמיד את מורי וחמי הרבי על חומרת המצב, שבוודאי יהיו נוכחים במעמד זה גם מרגלים מהיבסקציה שיעקבו ויקשיבו לכל הגה היוצא מפיו, ואם יאמרו דברים שאינם לפי רוחם הרי זו סכנה לו, לקהל השומעים, לבית הכנסת וכו', ובוודאי הוא

ובמעבר לא כל כך חד, עשרות שנים אחרי סיפור מסירות הנפש בפטרבורג עם שר הפנים - שעליו הרחבנו בשבוע שעבר - נזכר השבוע באירוע שאמנם היה שונה בתכלית מהסיפור של השבוע הקודם, אולם תוכנו ומסירות הנפש שניבטת ממנו - עוצמתית היא וגדולה בדיוק כמו הסיפור בפטרבורג, ואם לא יותר מכך.

השנה היא שנת תרפ"ז. השלטון הקומוניסטי בברית המועצות שולט ללא מעצורים, כל פעולה שיש בה ענייני דת אסורה בתכלית. שמירת מצוות, ובפרט בצורה פומבית, מהווה מסירות נפש ממש.

הימים היו ימי חודש אדר ראשון - השנה הייתה מעוברת בדיוק כמו השנה הזו, והתוועדות חסידים תוכננה להתקיים בבית הכנסת של חסידי חב"ד במוסקבה בי"ד באדר - פורים קטן, בהשתתפות הרבי הקודם ששהה באותו זמן בעיר.

עצם שהותו בעיר של הרבי הקודם הייתה מסוכנת ולא רבים ידעו ממנה. אחד מחסידי הרבי ומאנשי מוסקבה המכובדים קיבל בביתו שוטרי חרש ששאלו אותו בתקיפות כמה ימים לפני ההתוועדות האם הרבי נמצא בעיר. באותה שעה הוא לא ידע שכן, וכשנודע לו סיפר לרבי תיכף שמחפשים אחריו.

בזיכרונותיו כותב הרבי הריי"צ כי ידע הוא - כנראה כתוצאה מביקור השוטרים אצל אותו חסיד - שמחפשים אחריו, אולם נקל לשער שלא

יודע שעם הממשלה אי-אפשר לשחק – שמע מורי וחמי הרבי את הדברים בתשומת לב והפטיר שאף על פי כן בדעתו לומר מאמר חסידות ברבים".

על הפרק עמד באותם ימים חינוך ילדי ישראל - בדיוק אותו עניין שבגיננו נשלח לפטרבורג על ידי אביו לפני שנים רבות, והרבי זכר את דברי אביו, שהעבודה להפצת היהדות צריכה להיות עד מסירות נפש ממש...

עד מסירות נפש

וכעת להתוועדות עצמה. על במה במרכז האולם ישב הרבי ודיבר בקול אדיר וחזק, בטוח בעצמו. הרבי סיפר את נס מגילת אסתר, את הגזירה הקשה שריחפה בימי מרדכי ואסתר על ראשם של היהודים.

הרבי דיבר בתוקף על כך שבזכות תקיפות בני ישראל בדור ההוא שלא לשמוע אל המלך ויועציו וידידיו להתבולל בין העמים נצל עם ישראל. הרבי התמקד בחינוך הילדים, שבזמן מרדכי התכנסו סביבו ולמדו תורה חרף הגזירה, והיא זו שהכריעה את הכף ופעלה את הניצחון.

ובכך לא סיים הרבי. גם היום מלחמה זו נמצאת בשיאה, זעק הרבי מקירות ליבו. המלחמה הרוחנית כנגד היהדות נצחית היא וכל דור בצורה אחרת. בדיוק כמו שבדור ההוא התאספו הילדים ללימוד התורה ובכך השביתו את החושך - כך גם היום שאסור לוותר על חינוך הילדים. ודווקא על ידי "פי עוללים וינקים יסדת

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם".

דבריו של הרבי שנאמרו בהתלהבות רבה עוררו השפעה עמוקה על כל הנאספים. אולם בד בבד ברור היה הדבר שהממשל לא יעבור על דיבורים כאלה בשתיקה. ואכן דבריו הנלהבים של הרבי באותה התוועדות היו מאלה שהובילו למאסרו שבועות ספורים לאחר מכן, ממנו יצא בי"ב תמוז.

ובזמנו היום

כמעט מאה שנים חלפו מאז אותה התוועדות. השלטון הקומוניסטי התפרק כמו מעולם לא היה. ביום בכיכר האדומה כבר ניתן לרקוד עם כל השטורעם "ניעט ניעט ניקאווא" ואין אף משטר אכזר שמפריע לנו ללמוד תורה.

אולם דבריו של הרבי באותה התוועדות - נצחיים הם אף לימינו אנו, ברגעים האחרונים שלפני ביאת משיח צדקנו. אגב כדאי לציין, שמאמרו המוגה האחרון של הרבי הפותח בפסוק "ואתה תצווה" מבוסס על מאמר "וקיבל היהודים" שאמר הרבי הרי"צ באותה התוועדות". ומכך מובן עוד יותר עד כמה שדברי הרבי אז נצחיים ורלוונטיים.

כי מסירות נפש על לימוד תורה לא חייבת להיות דוקא כשרוסי מפחיד עומד לידינו עם רובה ולא נותן לנו ללמוד. יש אין ספור דברים שדוקא היום, כאשר אף אחד לא אוסר, מפריעים עלינו. זה יכול להיות משחק במחשב או שאר דברים שמטרידים את דעתנו ויכולים לגרום לנו לפעמים פחות חשק ללימוד התורה.

מדבריו של הרבי הקודם באותה התוועדות, וממסירות הנפש הגדולה שלו, לומדים אנו שלא להתפעל מכל הקשיים. כי ציווי מוטל עלינו לפעול כנגדם במסירות נפש, להתגבר עליהם בכל הכוח, וודאי שאז נשבית את האויב והמתנקם ונגרום לביאתו של משיח צדקנו בקרוב ממש אמון.